

Пише: Томислав Црнојевић

Победи се не гледа у зубе - иако смо због ње „седам пута умрли“ !!!

...Ма, шта – седам?!!

Седамнаест пута смо „умрли“!!!

...И, исто толико пута из властитог пепела се подигли!

Још једном се показало да је гледање утакмице са трибине стадиона неупоредиво лепше, али и стресније од гледања са телевизијског екрана.

Јер, са трибине видиш сваки детаљ, осетиш потпуну атмосферу и примиш вибрацију сваког играча у којег верујеш или сумњаш. На телевизору тога нема, на малом екрану човек је кастриран од доживљаја велике емоције, ма колико стрепео и волео свој клуб.

Управо зато, многи љубитељи фудбала и прелазе на хиљаде километара да би пратили Звезду – и били сведоци њене нове историје!

Фудбал је још једном показао своје лице чаробне магије на људску емоцију!

...Само „луд човек“ може да пређе 500, 800 и хиљаду километара у једном правцу, без карте у ђепу, уверен и у нади да ће исту ту карту о којој машта и сања успети да купи од тапкароша пред стадионом.

Али, управо то и јесте она животна арома која нашој свакодневици даје посебан обол и смисао. Управо је то она исконска драж неизвесности од које се људско биће разликује од робота. Бити романтично блесав и симпатично луд има својих чари, све док се не пређе граница неодговорног и неморалног понашања. Ако се пређе та црта, урања се у хулиганство и асоцијалну сферу неприхватљивих норматива. А то је баш оно што све навијаче на свету пресудно и дели. Онај ко не влада собом – њиме владају други!

Још један фудбалски септембар биће уписан златним словима у аналима Звездине историје. Црвена Звезда је те вечери имала своју ноћ – свој велики шоу и незаборавни дан!

...Додуше, тај „шоу“ је трајао само једно полувреме. Али, на срећу свих нас који смо стрепели за њу и то је било довољно да се памти до века!

Јесте, била је велика привилегија бити те вечери на „Рајн-Енерџи“ стадиону у Келну и сведочити о томе шта се све догађало, и шта је све претходило овој сјајној победи која је неупоредиво већа од њеног коначног резултата „1 : 0“.

Ових „1 : 0“, највећи су „1 : 0“ које је Звезда икада победила с тим резултатом. Не, овога пута нисмо били надиграни. Једноставно, у том пакленом другом полувремену нисмо више имали физичке снаге да се носимо са бундеслигашким фудбалским концептом, али богами ни са безбројним недаћама које су нас пратиле неиграњем Јовићића и Савића – тих кључних полуга Звездине игре.

Ипак, Бог је ове вечери био уз нас – јер ми смо, овога пута, Његову милост и заслужили!

Тог незаборавног четвртка, топле и по мало кишне септембарске вечери, Келном се ширио мирис слатке стрепње и велике Звездине победе у наговештају. Ипак, нико ни у сну није могао да предвиди ток предстојеће утакмице. Али, пођимо хронолошким редом...

„Рајн-Енерџи“ стадион...

Шут који је Звезди донео победу. Јорге Мере није успео да блокира Боаџија...

Полазећи из Франкфурта, у возу за ту бескрајну неизвесност величанственог Звездиног повратка на европску сцену био је и шеснаестогодишњи Методије, ученик једне франкфуртске гимназије. Седи у купеу, мирно и скрушено, повремено зажмури и само ћути.

Иде у Келн на утакмицу своје Звезде без карте у ђепу. Ризикује! Ризикује, али чврсто верује да ће је добити. Не зна како, где, ни од кога – али, тиме се и не оптерећује. Све је, како каже, препустио у Божије руке – и све време се моли у себи! Он верује у Бога и своју Црвену Звезду!

...И верује у њену победу, као што верује и у Божију помоћ да ће негде и некако доћи до тог сањаног папирића који се тако отмено и значајно зове – „улазница за историју“!

Јужна трибина навијача Келна...

Сто метара полицијских комбија у једном реду, па сто метара полицијских возла у другом смеру, полицијска коњица и сваки полицајац у пуној ратној опреми – Божем' прости, ко да ће све да нас по'апсе!

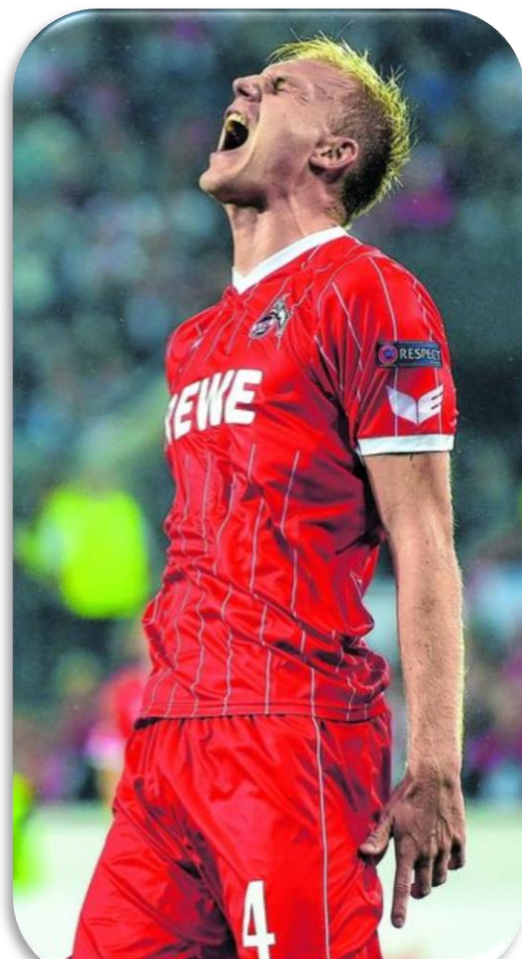
...У једном тренутку видим нестварни приказ, група полицајаца у пуној борбеној готовости гура по асфалту кабине пластичних wc-а. Пребацују их с једне локације на другу да би ослободили простор за нова полицијска возила која још пристижу. Очигледно, неко је те покретне тоалете погрешно распоредио. У страху се питам – „Боже, смемо ли ми вечерас уопште да победимо?! Ако се ова наоружана сила разгоруца – има све да нас потрпају у затвор, ако изгубе утакмицу!“

Најзад, улазим на стадион неких педесетак минута пре почетка меча, да избегнем кркљанац. Претресају ме као „сумњиво лице“, иако сам долично обућен у црне фармеке и тамни сако. Пошто сам тренутно сам на улазу, стотине очију ме прати испод пластичних визира као да сам Марсовац. Дижем руке у вис осећајући се нелагодно до крајњих граница људскости. Један редар ме тркељише, а други препијава јакну. Боже, помислим: „...Дигни се Нушићу из гроба да опишеш ово, па одмах се врати ако ти је „тамо“ милије“!

И док сам тако држао руке небу под облаке, а у десној шасти чврсто стезао наше новине, франкфуртске „Вести“, један киклоп од два метра подигне визир на својој касици и устреми ме погледом. Гвозденим гласом ми се обрати да бацим новине из руку, и трзајем главе покаже на контејнер у којег се бацају све сумњиве ствари.

...Погледам га с презиrom и невољно бацим новине у ђубре. А онда га погледам још једном и кажем му гласно на српском, уз обавезни лажни осмех по инерцији безобразлука:

А у Келну, опсадно стање! Полиција на сваком кораку, као да је недај Боже – заратило! Пред „Рајн-Енерџи“ стадионем демонстрација „силе и закона“ на сваком кораку. Сат времена пре почетка утакмице више је било полицајаца и ратне опреме, него навијача и навијачких транспарената. Стицао се утисак као да је у току сајам полицијске борбене опреме и оклопних возила, а не обична фудбалска утакмица.

Индиспонирани Соренсен вришти од муке !

„Због овог ћете сада да „попушите“ утакмицу! Бог воли ред, али не овај који се заводи понижењем и терором!“

Није ме разумео, али је могао да ме схвати – јер, људски је поглед јачи од сваке изговорене речи. На крају је само процедио: „Данке!“

...Ма, јеби се и ти и твој „данке“, мислим се у себи. Вечерас, гарант, губите утакмицу!

Холанђанин, Бас Нијхуис, означио је почетак тог дуго чеканог окршаја. Стrepех од њега, више него од свих противничких играча. Искуство ми је говорило да нас Холанђани не воле, и никада нису били објективни према нама. Веома су лаки на одлуци кад треба да нас казне, и тешки на звиждуку у нашу корист.

Гледам на сат, већ је петнаести минут – Звезда диктира темпо! После

Фудбалери Келна по завршетку утакмице не верују у то шта их је снашло...

десетак минута гледам опет на семафор и не могу да верујем колико добро играмо. Држимо утакмицу под контролом, имамо игру и посед лопте, доминирамо у свим фудбалским елементима. Играмо сигурно и агресивно, добијамо скоро све дуеле, ни машата нам не недостаје.

Двадесети минут – играчи Келна ни да присмрде нашем голу. Страх им је у костима, самопоуздање на нули – не знају шта их је снашло!

...А, Радоњић, као „Симплон-експрес“, само тутњи по терену! И стиче се утисак да је питање тренутка када ће сам ући с лоптом у гол. За то време, Канга мучи муку с концентрацијом. Превише греша, као да је сагорео од превелике жеље да да све од себе.

...После неколико пропуштених зицера у мени се буди зебња – опет смо велики потрошаћи шанси! Још на самом почетку Канга је фулао „мртваца“. Стrepим, то ће касније сигурно доћи на наплату!

А онда, нисам људски ни спустио поглед са семафора – кад, „север“ загрми! Гооооолллл!!! Боаћи шири руке и салутира Канги, а онда и „северу“ – личи на генерала који је добио битку! Водимо са 1 : 0, усред Келна!

У свеопштој еуфорији помахниталог „севера“ осврнем се иза себе и погледам кроз стаклени зид северне трибине – у дну стадиона видим буљук навијача који се нагуравају с полицијом. Желе да уђу, али немају карту. Али, полиција за њих нема разумевања. Подилази ме гнев, иако се радујем због постигнутог гола.

Радост за нову Звездину историју !!!

Ипак, превише је празних столица на трибинама да би тих неколико стотина несрећних навијача морало провести напољу само зато што нису успели набавити улазницу због туђе покварености и глупости.

...И тек негде око 35 минута, фудбалери Келна први пут на утакмици нешто озбиљније покушају да припрете нашем голману, али узалуд и јалово.

А онда, како то обично бива, у последњој минути полувремена ничим изазвана глупост Гобељића умало нас је дошла главе!

На полувремену чарке између нашег „севера“ и њиховог „истока“. Немци нам машу палцем на доле, као да ће да нас потуку – а „север“ им узвраћа, средњим прстом с обе руке!

У једном тренутку, неки младић у Звездиној мајци који је гледао утакмицу на источној трибини приђе једном распојасаном шваби и залије га пивом. Испрска га до голе коже и брзо утекне. Створи се гунгула, улети неколико полицајаца и изведу истетовираног швабу напоље. У том часу огласе се Срби са „севера“ – „...Аууффидерзенн!!!!“

...Ауффидерррзееенн!!!!“

...Шта рећи на све то, него: „Дечија посла, одраслих људи“!

У првој минути другог полувремена следи нова мајсторија Радоњића и великин промашај Боађија. И, ту почиње драма!

Последњих пола сата историју ће да пише онај ко „преживи“!

На нашу срећу, Келнове три стативе остаће само живописни статистички податак с ове утакмице – и ништа више!

Последњи звиждук холанђанина Нијхуиса означио је ерупцију српског славља усред Немачке, што су „ретки петки“!

...Ипак, овој победи се не сме и не може гледати у зубе – иако смо због ње „седамнаест пута умирали“ овде на трибинама „Рајн-Енерџи“ стадиона. Скептици ће рећи да смо имали среће што смо сачували гол. Али, ако ћемо реално, зар и Немци нису имали среће што у првом полувремену нису попили три комада?!

Руку на срце, ако су навијачи Келна у овој утакмици имали Бога за ујака – ни „Делије“ нису биле тиква без корена. И нас је Господ гледао!

А да је драги Бог водио рачуна баш о свему доказ је и епилог приче Методија из Франкфурта, шеснаестогодишњег дечака који се све време од Франкфурта до Келна молио Богу у возу, да га не оставин испред капије стадиона, иако нема карту.

...Божије провиђење је хтело да се у последњем часу, и без икаквих реалних шанси, укрца у нови возни ред Звездине историје. Додуше, платио је 100 евра за то парче обичне хартије које није било нигде ни за лек. Како је стигао до те улазнице, то не зна нико – чак ни онај који му је прод`о!

Тек, то дете је одгледало читаву утакмицу – јер, то је био његов Божији благослов!

Методије из Франкфурта...

По изласку са стадиона, у полумраку и вреви пресретних Звездиних навијача човек иза мојих леђа причао је о томе како су га пустили на стадион тек у четрдесетој минути. Полиција је добила налог да пропусти и оне који нису имали среће да уђу на време.

„...Али, није ми жао! Важно је да смо победили“! Сијао је од задовољства господин, Јован Трифуновић, из српке амбасаде у Бриселу.

Чича, Мића – готова је прича!

Келн; 30. септембар. 2017. на Дан Светих мученица Вера, Нада и Љубав